

Arrest

nr. 189 589 van 10 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 november 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 juni 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij voormelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 6 december 2016 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 07.07.2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 15.09.2011 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 19.10.2011 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde op 28.09.2012 aan betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de RVV, doch deze stelde op 08.01.2013 de afstand van het geding vast. Op 16.04.2013 vroeg betrokkene een derde maal asiel aan maar deze aanvraag werd op 22.04.2013 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Een vierde asielaanvraag werd ingediend op 16.01.2014. Deze asielprocedure werd op 17.02.2016 opnieuw afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de RVV. Een vijfde asielaanvraag werd op 11.03.2016 ingediend, doch het CGVS nam deze aanvraag niet in overweging op 21.04.2016. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV en diende op 24.05.2016 een zesde asielaanvraag in. Deze aanvraag werd echter op 10.08.2016 geannuleerd omdat er nog geen uitspraak van de RVV was inzake zijn vijfde asielaanvraag. De RVV verwierp het beroep inzake zijn vijfde asielaanvraag op 12.10.2016.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 2 maanden voor de eerste asielprocedure, iets minder dan 1 jaar en 3 maanden voor de tweede, 6 dagen voor de derde, iets meer dan 2 jaar en 1 maand voor de vierde, iets meer dan 7 maanden voor de vijfde en iets minder dan 3 maanden voor de zesde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst om zijn aanvraag daar te doen, dit inhoudt dat zijn leven in gevaar komt omdat hij vreest voor vervolging. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn leven in gevaar zou komen omdat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst om zijn aanvraag daar te doen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verklaart betrokkene dat hij samen met zijn neef, de heer S.W. , naar België is gevlucht, dat deze neef zijn regularisatieaanvraag werd goedgekeurd en dat betrokkene meent dat zijn situatie identiek is aan die van zijn neef en daarom vraagt om zijn verblijf te regulariseren. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf individueel onderzocht. Deze motivatie geldt eveneens voor de bewering als zou betrokkene de

voorwaarden vervullen en zich zodoende in een identieke situatie bevindt als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22.12.1999. Bovendien dient er nog opgemerkt te worden de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie was. Bijgevolg zijn de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zijn familieband met zijn neef, de heer S.W., voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt immers dat de neef van betrokkene, de heer S.W., woonachtig is op een ander adres dan betrokkene, xxx. Hieruit blijkt dus dat er geen sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was tijdens zijn vierde asielprocedure, meer bepaald in 2014, 2015 en 2016, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang deze asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits al zijn asielprocedures negatief werden afgesloten, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 07.07.2010 in België, heeft Nederlandse en Engelse taallessen gevolgd, behaalde een attest van maatschappelijke oriëntatie, is werkwilleg en heeft bijzondere banden opgebouwd in België) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 22 november 2016 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op 6 december 2016 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

S.R.

(...)

Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van *“artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijke bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”* Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker die hij ingediend heeft op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verweerder heeft nagelaten om na te gaan of in Afghanistan de ambassade van België operationeel is.

De België ambassade is niet operationeel en verzoeker moet naar Pakistan gaan om deze aanvraag in te dienen. Gezien de spanningen tussen de Afghanistan en Pakistan dit niet een risicovrije operatie.

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat verzoeker samen met zijn neef naar België kwam. Deze neef heeft een verblijfsvergunning bekomen via regularisatie. Verzoeker meent dat hij zich in identieke situatie bevindt en begrijpt niet waarom hij het slachtoffer is geworden van ongelijke behandeling van gelijke situatie.

Verzoeker is helemaal niet eens met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker kampt met psychologische problemen en hij wordt behandeld door de psychologen. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar de medische stukken in het administratief dossier.

Verweerder doet alsof ze deze feiten niet kent en ze stelt dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheid. Ze stelt dat deze aanvraag in het land van herkomst moet ingediend worden.

Zoals supra aangehaald is verweerder zelfs niet op de hoogte dat er geen ambassade van België in Afghanistan operationeel is.

Afghanen moeten naar de ambassade van België in Pakistan gaan. Gezien de laatste gevechten in de grens tussen Afghanistan en Pakistan is de relatie tussen deze twee landen enorm verzuurd. Afghanen worden heel hard aangepakt door de Politie in Pakistan.

Verzoeker heeft geen geld om eten te kopen, laat staan reiskosten betalen om naar Pakistan te gaan en dan de aanvraagkosten en bijkomende kosten aan FedEx betalen.

Verweerder is zeer goed op de hoogte van deze problemen maar doet alsof er niets aan de hand is. OF hoopt ze dat Uw Raad en de raadsman van verzoeker niet op de hoogte zijn van deze problemen. Nog erger: Verweerder stelt dat verzoeker geen begin van bewijs voorgelegd heeft voor deze bewering. Is de hieronder staande feiten geen begin van bewijs?

Het feit dat verzoeker ziek is

Het feit dat hij geen geld heeft om eten te kopen

Het feit dat hij meer dan 5 jaar in België woont

Het feit dat er geen Belgische ambassade in Afghanistan is

Het feit dat Afghanen naar Pakistan moeten gaan om dergelijke aanvragen in te dienen

Het feit dat deze weg zeer gevaarlijk is omdat overal Taliban aanwezig zijn

Het feit dat Afghanen in Pakistan hard aangepakt worden door de politie en de bevolking

Verzoeker is niet akkoord met de beslissing van verweerder en hij meent dat zijn aanvraag ontvankelijk dient beschouwd te worden.

De motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Men kan deze aanvraag in België indienen indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (R.v. St., nr. 56146; R.v. St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v. St. nr. 60962? 11 juli 1996, T. Vreemd. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Het feit dat in Afghanistan geen ambassade van België bestaat en verzoeker naar Pakistan, een land waar de Afghanen op dit moment hard aangepakt worden door de autoriteiten, moet gaan is een buitengewone inspanning, wetend dat hij ziek en arm is. Wetend dat de weg naar Pakistan zeer gevaarlijk is omwille van Taliban.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker meent dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verweerder dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing. Verweerder heeft zich schuldig gemaakt aan knip - plak werk zonder na te gaan of in Afghanistan de ambassade van België operationeel is.

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren.

Verzoeker is van oordeel dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassinggebied ervan valt.

Verzoeker diende een regularisatieaanvraag in en verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk.

Verzoeker begrijpt niet waarom de ene regularisatieaanvraag ontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt. Het gaat nochtans - onder dezelfde omstandigheden - over de dossiers van de vreemdelingen die 4 - 5 jaar in België gewoond hebben. De situatie van verzoeker is nog zorgwekkender door het feit dat hij ziek en zeer arm is.

Dit is een buitengewone inspanning die verweerder van verzoeker verwacht wetend dat hij amper in staat is om zich draaiend te houden in België, laat staan in Afghanistan en Pakistan.

Dit lijkt op een situatie waarin in het Romeinse rijk een Romeinse keizer op willekeurige wijze oordeelde over het leven en de dood van de mensen.

Verzoeker meent dat verweerder het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waarvoor de gegrondheid van zijn aanvraag diende onderzocht te worden.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf, zijn ziekte en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens motiveert waarom de integratie en langdurig verblijf van verzoekers, naast zijn medische toestand waarmee verweerder helemaal geen rekening gehouden heeft, geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door zo te handelen kan verweerder alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen. Men dient rekening te houden met het geheel van elementen die aangehaald zijn door de verzoekers.

Verzoeker heeft nagelaten om aan te halen dat in Afghanistan geen ambassade van België operationeel is. Maar van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat ze op de hoogte is van dit feit.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"De verweerdende partij blijft nameijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen."

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsvergunning...

Dit is... geen afdoende draagkrachtige motivering."

Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Verweerder moet motiveren waarom integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwd integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?

Dit is een schending van de wet van 29.07.1991 van de formele motiveringsplicht.

Zoals uit het bovenvermelde blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker.

Verzoeker heeft het recht om te wachten op een arrest van uw Raad in zijn procedure inzake de aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Door de duur EN de aard van deze procedure, zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden ontstaan en wordt de ratio legis van artikel 9bis geschonden door hier geen rekening te houden.

Verweerder heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoeker meer dan 5 jaar in België woont.

Hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst waar al jaren niet geweest is

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet na 8 jaar verblijf in België kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker kan niet terugkeren naar het land van herkomst en het is niet redelijk dat verweerder verwacht van verzoeker om zijn leven en psychische integriteit in gevaar te brengen, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Verzoeker bevindt zich in buiten gewone omstandigheden daar een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoeker is ernstig ziek en een regelmatige opvolging door een psychiater is noodzakelijk. Hij kan deze behandeling in zijn land van herkomst niet krijgen.

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel door geen rekening te willen houden met deze medische problemen.

A.M.M.M. Bros omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten - en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase fen de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. (Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijke bestuur", Die Keu re, 2006, p. 102).

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeker ziek is.

Verweerder schendt eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat idere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19).

Indien verweerder van mening is dat hij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoekster, dient hij dit uitgereid en gefundeerd te motiveren. Verzoeker kan niet uit de bestreden beslissing afleiden waarom verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker ernstig ziek is en dit een buitengewone omstandigheid vormt.

Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

Bijgevolg:

Verzoeker IS van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis.<W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

*De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :
- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,*

toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken] 1 ;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Verzoeker is van mening dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter indieden.

Als verweerder aan de lokale verankering van verzoeker twijfelde dan dienden hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin verweerder niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (artikel 32 Verblifswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie - aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisatie kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie - aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Verzoeker meent dat in dit dossier de staatssecretaris of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verzoeker zijn aanvraag in Afghanistan zou hebben kunnen indienen.

De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

Uit wat voorafging blijkt dus dat dit dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen.

Verzoeker meent dat indien hij gehoord zouden geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich heeft volledig aangepast in onze samenleving.

Verzoeker is terecht van oordeel dat hij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart verweerder de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van state, zou de minister, in zijn discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het is voor verzoeker niet duidelijk waarom verweerder hier geen rekening mee houdt in zijn beslissing. Indien verweerder van mening is dat deze criteria niet van toepassing is op verzoeker, dient hij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien hij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikt om deze toe te passen.

Zo schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel daar hij tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

Verweerder dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten hebben gepleegd en de medische toestand van verzoeker.

Dat dit middel gegrond is."

3.2. De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RVS 9 september 2015, nr. 232.140). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waarom hij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. Verzoeker bespreekt verschillende van deze motieven ook in zijn eerste middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

In zijn verzoekschrift stelt de verzoeker dat de gemachtigde de formele motiveringsplicht schendt door niet te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

Omtrent de duur van de verschillende asielprocedures wordt gemotiveerd als volgt:

“De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 2 maanden voor de eerste asielprocedure, iets minder dan 1 jaar en 3 maanden voor de tweede, 6 dagen voor de derde, iets meer dan 2 jaar en 1 maand voor de vierde, iets meer dan 7 maanden voor de vijfde en iets minder dan 3 maanden voor de zesde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

Aangaande de elementen van integratie en langdurig verblijf wordt gemotiveerd als volgt:

“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 07.07.2010 in België, heeft Nederlandse en Engelse taallessen gevolgd, behaalde een attest van maatschappelijke oriëntatie, is werkwillig en heeft bijzondere banden opgebouwd in België) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt hieruit duidelijk dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker meer dan vijf jaar in België verblijft en dit gegeven niet over het hoofd heeft gezien. Verder kunnen de redenen waarom de elementen van integratie en een langdurig verblijf niet worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, eenvoudigweg in de bestreden beslissing worden gelezen. Voor zover verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande, kan worden verwezen naar onderstaande uiteenzetting.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Uit het betoog van verzoeker blijkt tevens dat hij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel ook wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De voorgehouden schendingen van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of er sprake is van een afdoende motivering) en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden

dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, met name omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen. Er wordt aldus geen standpunt ingenomen over de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt enkel vastgesteld dat de verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangetoond.

3.4. Zoals hierboven reeds uiteengezet, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij uit de motivering in de bestreden beslissing niet kan afleiden waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen.

De gemachtigde oordeelt dienaangaande dat deze elementen niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog

in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de integratie die de verzoeker tijdens zijn langdurig verblijf heeft opgebouwd, de gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft, en derhalve niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing derhalve wel degelijk aan waarom de integratie van verzoeker die voortvloeit uit zijn langdurig legaal verblijf niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Deze beoordeling, die tot uitdrukking wordt gebracht in de motieven, ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt met zijn betoog en zijn herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in zijn specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig was om dit standpunt in te nemen of dat daar in zijn geval anders over moet worden gedacht.

Verzoeker beperkt zich verder tot een loutere bewering waar hij stelt dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst waar hij al jaren niet is geweest, nu hij deze bewering niet verder concretiseert of staakt. Door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te geven waarom deze elementen wél kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van voormeld artikel 9bis doet verzoeker geen afbreuk doen aan bovenvermelde motivering. De gemachtigde beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening vanuit het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Met zijn betoog, waarin hij meent dat elementen van integratie en langdurig verblijf juist wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat deze elementen niet verantwoorden dat hij zijn aanvraag niet zou kunnen indienen via de Belgische of diplomatieke consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats en niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van voormeld artikel 9bis. Verzoeker stelt verder dat het van een *“eenzijdige interpretatie”* getuigt om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals de rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker haalt aan dat *“door zo te handelen [...] verweerder alle aanvragen [kan] weigeren”* waarbij hij benadrukt dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen is. Verzoeker gaat hier over tot een veralgemening die niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Hij zet hierbij geenszins uiteen dat de beoordeling dat elementen van integratie en langdurig verblijf niet verantwoorden waarom de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend onjuist of irrelevant zou zijn.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet te onderzoeken of hij *“al dan niet na 8 jaar verblijf in België kan terugkeren naar zijn land van herkomst”*, herhaalt de Raad dat het aan verzoeker toekomt om in zijn aanvraag duidelijk te stellen waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat, quod non in casu.

In zoverre verzoeker aangeeft dat hij *“het recht [heeft] om te wachten op een arrest van uw Raad in zijn procedure inzake de aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet”* en dat de ratio legis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden, blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, zodat dit betoog feitelijk grondslag mist. Verder benadrukt de Raad dat het indienen van een aanvraag op basis van 9bis van de Vreemdelingenwet of het indienen van een beroep tegen een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van dit artikel onontvankelijk wordt verklaard, geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en derhalve geen aanleiding geeft tot het

toekennen van enig verblijfsrecht of -machtiging in afwachting van een beslissing inzake de ontvankelijkheid ervan of in afwachting van de behandeling van het beroep bij de Raad.

Verzoeker verwijst naar arrest nr. 80 255 van de Raad. In deze wijst de Raad erop dat elke zaak individueel dient te worden beoordeeld. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben geen bindende precedentswaarde. Bovendien blijkt dit arrest te handelen over een beslissing tot ongegrondheid in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zodat verzoeker niet aantoonst dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, die een onontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis betreft, waardoor in casu dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

Waar verzoeker stelt dat zijn dossier zou moeten zijn voorgelegd aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, volstaat het te benadrukken dat enkel de gemachtigde een beslissing kan nemen aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker betoogt dat indien hij zou zijn gehoord men duidelijk had vastgesteld dat hij Nederlands spreekt, de gewoontes goed kent en zich volledig heeft aangepast in de maatschappij, merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag de kans werd geboden om nuttig voor zijn belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en zijn standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Ten slotte dient wordt benadrukt dat de aangehaalde elementen van integratie nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel gegrondheidsonderzoek, evenwel enkel conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. In het kader van een beoordeling van de rechtmatigheid van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan echter niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de gemachtigde of de integratie van verzoeker een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt.

Wat betreft het betoog dat hij geen strafbare feiten heeft gepleegd, stelt de Raad vast de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat *“dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving”*.

3.5. Verzoeker betoogt dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in de instructie van 19 juli 2009. Raad wijst erop dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Verzoeker kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat hij voldoen aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat hij derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien deze redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling wordt verleend van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, noch aan de achterliggende filosofie ervan. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nr. 219 608, nr. 220 182 en nr. 220 181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de gemachtigde er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

3.6. Verzoeker poneert dat de gemachtigde heeft nagelaten om na te gaan of de Belgische ambassade te Afghanistan operationeel is. Hij stelt dat deze ambassade niet meer operationeel is en dat hij zich nu naar Pakistan moet verplaatsen. Hij wijst daarbij op de spanningen tussen Afghanistan en Pakistan en de daarmee verbonden risico's, ook onderweg vanwege de taliban, het gegeven dat hij geen geld heeft om eten te kopen en te arm is om de reiskosten naar Pakistan en bijkomende kosten aan FedEx te betalen.

Verzoeker stelt verder dat hij ernstig ziek is, te kampen heeft met psychologische problemen en dat een regelmatige opvolging door een psychiater noodzakelijk is en hij deze in zijn land van herkomst niet kan krijgen. Hij verwijst naar de medische stukken in het administratief dossier.

Vooreerst kan in de bestreden beslissing niet worden gelezen dat de aanvraag *“in het land van herkomst”* moet worden ingediend, doch wel *“via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Uit de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 22 november 2016, ingediend op 9 juni 2016, vermeld in punt 1.1 en die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker op geen enkele wijze melding heeft gemaakt van eventuele moeilijkheden om een verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post, in casu in Pakistan. Evenmin heeft verzoeker in zijn aanvraag enige melding gemaakt van medische problemen die behandelingen behoeven die niet beschikbaar zijn in zijn land van herkomst. Wat betreft de medische stukken in het administratief dossier stelt de Raad vast dat deze dateren van na de bestreden beslissing van 22 november 2016. Immers blijkt dat ze werden gevoegd bij een herhaalde asielaanvraag ingediend op 21 december 2016 zodat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van de inhoud van deze medische stukken.

De Raad herinnert eraan dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf. Het is niet aan de gemachtigde om na te gaan of verzoeker problemen zal ondervinden bij het indienen van een verblijfsaanvraag via de bevoegde diplomatieke post maar aan verzoeker om dit element in zijn aanvraag voor te leggen, quod non in casu.

Nu verzoeker deze bovenvermelde elementen niet uitdrukkelijk heeft aangehaald (problemen tussen Pakistan en Afghanistan, geldgebrek om voedsel te kopen en arm zijn, reiskosten en FedEx te betalen, gevaar vanwege de taliban, medische problemen) kan de gemachtigde ook niet worden verweten daarmee geen rekening te hebben gehouden of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd. Het gegeven dat de gemachtigde al dan niet op de hoogte zou zijn van deze *“problemen”* doet daaraan geen afbreuk.

Verzoeker kan verder deze elementen niet voor de eerste keer invoeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het stellen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Uit de verblijfsaanvraag van 9 juni 2016 blijkt dat verzoeker enkel heeft aangevoerd dat hem terug naar zijn land van herkomst sturen om daar zijn aanvraag te doen, inhoudt dat zijn leven in gevaar komt omdat hij vrees te worden vervolgd. Dienaangaande motiveert de gemachtigde als volgt: *“Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn leven in gevaar zou komen omdat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst om zijn aanvraag daar te doen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Verzoeker uit kritiek op dit motief doch weerlegt niet dat hij geen begin van bewijs heeft voorgelegd om zijn bewering te staven. Bij gebrek aan enig bewijs, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de

gemachtigde de vrees voor vervolging niet weerhoudt al een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis.

Wat betreft de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM stelt verzoeker hij zich in een buitengewone omstandigheid bevindt daar een terugkeer naar Afghanistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM dat bepaalt dat *“niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Hij verwijst in dit verband naar de beschermingsplicht van elke staat ten opzichte van mensen die foltering of een menonwaardige behandeling dreigen te ondergaan.

De Raad benadrukt dat het evenwel aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De vaststelling van de gemachtigde dat verzoeker zich in de verblijfsaanvraag beperkt tot een loutere bewering die niet met een begin van bewijs werd gestaafd, vindt steun in het administratief dossier. Een loutere herhaling van hetgeen in de verblijfsaanvraag werd uiteengezet, doet geen enkele afbreuk aan het oordeel van de gemachtigde dat verzoeker, om de bescherming te kunnen genieten van voormeld artikel 3, zijn beweringen dient te staven met een begin van bewijs, nu een loutere bewering niet kan volstaan om een inbreuk op dit artikel te kunnen vaststellen, en dat de uiteenzetting in zijn aanvraag op dit punt niet verder gaat dan een algemene bewering, die niet wordt toegepast op de eigen situatie.

Het EHRM heeft geoordeeld dat wanneer bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst volstaat dus niet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Het is dan ook geenszins *“onredelijk”* van de gemachtigde om concrete bewijzen te vragen. In casu brengt verzoeker ook geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan schending van artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Bij gebrek aan een begin van bewijs, zoals vereist wanneer een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, kon de gemachtigde op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze besluiten: *“De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker overigens reeds vijf asielaanvragen heeft ingediend die alle werden verworpen, hetgeen in de bestreden beslissing tevens wordt aangehaald.

De Raad benadrukt nogmaals dat het aan verzoeker toekomt om in de aanvraag om machtiging tot verblijf die elementen aan te voeren die volgens hem een terugkeer problematisch maken in het licht van artikel 3 van het EVRM. Indien hij nalaat te concretiseren op welke wijze hij bij terugkeer persoonlijk dreigt te worden getroffen door de situatie in zijn land van herkomst en geen bewijzen voorlegt die zijn beweringen staven, kan hij de gemachtigde niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden in zijn onderzoek. Hij toont bovendien niet aan dat hij niet in de gelegenheid zou zijn geweest om bij zijn aanvraag die elementen aan te voeren die volgens hem een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het staat verzoeker vrij om op basis van de bovenvermelde elementen, die niet werden aangehaald in de aanvraag van 9 juni 2016, een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

3.7. Verzoeker stelt dat de gemachtigde heeft nagelaten rekening te houden met feit dat hij samen met zijn neef naar België kwam. Dit betoog mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van verzoekers neef en dienaangaande motiveert als volgt:

“Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zijn familieband met zijn neef, de heer S.W., voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt immers dat de neef van betrokkene, de heer S.W. i, woonachtig is op een ander adres dan betrokkene, nl. xxx. Hieruit blijkt dus dat er geen sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).”

Verzoeker betwist het determinerend motief niet, met name dat er geen vorm van afhankelijkheidsband of relatie tussen hem en zijn neef wordt aangetoond. Hij gaat geenszins in op deze concrete motieven en toont dan ook niet aan dat de gemachtigde ten onrechte het gegeven dat hij samen met zijn neef naar België is gekomen, niet heeft weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker wijst er verder op dat zijn neef een verblijfsvergunning heeft verkregen via regularisatie. Hij stelt zich in eenzelfde identieke situatie te bevinden en niet te begrijpen waarom hij het slachtoffer is van een ongelijke behandeling in een gelijke situatie. Hij verwijst naar dossiers van vreemdelingen die zich in dezelfde omstandigheden bevinden, met name vier tot vijf jaar in België hebben gewoond. Hij meent dan ook dat er sprake is van een flagrante schending van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker heeft dit element ook aangehaald in zijn verblijfsaanvraag en de gemachtigde heeft dienaangaande gemotiveerd als volgt:

“Verder verklaart betrokkene dat hij samen met zijn neef, de heer S.W. , naar België is gevlucht, dat deze neef zijn regularisatieaanvraag werd goedgekeurd en dat betrokkene meent dat zijn situatie identiek is aan die van zijn neef en daarom vraagt om zijn verblijf te regulariseren. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf individueel onderzocht. Deze motivatie geldt eveneens voor de bewering als zou betrokkene de voorwaarden vervullen en zich zodoende in een identieke situatie bevindt als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22.12.1999. Bovendien dient er nog opgemerkt te worden de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie was. Bijgevolg zijn de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.”

De Raad stelt vast dat verzoeker wederom niet ingaat op de concrete motieven in de bestreden beslissing, doch zich beperkt tot een herhaling van de elementen aangehaald in de aanvraag.

Er kan inderdaad slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). De gemachtigde stelt dan ook terecht in de bestreden beslissing dat het *“aan betrokkene [is] om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is”*.

Nu verzoeker zowel in zijn aanvraag als in zijn verzoekschrift zich beperkt tot een algemene bewering, met name dat hij zich in een *“identieke”* situatie bevindt zoals zijn neef of andere vreemdelingen die hier vier tot vijf jaar verblijven, maar dit op geen enkele wijze staakt of in concreto aantoont, maakt hij een schending van het gelijkheidsbeginsel niet aannemelijk. Het loutere gegeven dat een aanvraag leidt tot regularisatie en een andere niet, volstaat niet om tot een schending van het gelijkheidsbeginsel te besluiten.

3.9. Samenvattend besluit de Raad dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Een miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of enige willekeur is niet aangetoond.

Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing en in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel, besluit de Raad, gelet op bovenstaande elementen, dat hij niet aantoonde dat de bestreden beslissing met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding, of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen, noch dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de in de aanvraag aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van voormeld artikel 9bis.

Verzoeker voert geen gegrond middel aan dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.10. In een tweede middel dat enkel is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten is een gevolg van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van verweerder.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten - enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

3.11. De tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1°wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de tweede bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen.

In de mate dat verzoeker meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd omdat ook de beslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden vernietigd, en dat hieruit tevens een schending van de motiveringsverplichting zou kunnen worden afgeleid, wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de eerste bestreden beslissing niet wordt vernietigd, zodat het betoog van verzoeker in dit verband hoe dan ook niet ter zake doet.

In de mate dat de verzoeker meent dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd, aangezien nergens wordt vermeld dat deze beslissing het gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag en nergens sprake is "*van de motivering van de weigering tot regularisatie*", dient erop te worden gewezen dat verzoeker de in de tweede bestreden beslissing opgenomen motivering niet betwist en dat deze door de gemachtigde gemaakte vaststelling, gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1° volstaat om de tweede bestreden beslissing te schragen. Verzoeker laat bovendien na aan te geven op grond waarvan hij meent dat de gemachtigde in het bevel om het grondgebied te verlaten ook een verwijzing naar (de weigering van) de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had moeten opnemen.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES